

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 140/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. O. a H. O., obaja bytom K., zastúpených advokátom JUDr. M. J., K., ktorou namietali porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na ochranu svojho majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 124/2008 z 28. novembra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. O. a H. O. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2009 faxom a 30. apríla 2009 poštou doručená sťažnosť J. O. a H. O. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na ochranu svojho majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 124/2008 z 28. novembra 2008.

1. Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že *«Na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) podal dňa 22. februára 2006 proti nám sťažovateľom žalobu T. H... Konanie... sa viedlo pod sp. zn. 17 C/36/2006. Žalobca vzal dňa 27. apríla 2007 svoju žalobu späť... Obaja sťažovatelia sme súhlasili so späťvzatím žaloby. Uplatnili sme si proti žalobcovi náhradu našich trov konania... Na základe týchto prejavov okresný súd uznesením z 18. marca 2008... konanie zastavil. Zároveň okresný súd rozhodol o náhrade trov konania. Proti uzneseniu okresného súdu sme podali odvolanie dňa 7. apríla 2008.*

O našom odvolaní rozhodol Krajský súd v Košiciach... dňa 28. novembra 2008 uznesením, č. k. 3 Co/124/2008-128..., ktoré nám bolo doručené (prostredníctvom právneho zástupcu) dňa 27. januára 2009...

Podaním, ktoré sme doručili okresnému súdu sme si uplatnili náhradu trov konania vo výške 61.074 Sk, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za 5 úkonov právnej služby a to prevzatie veci a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, porada s klientom k pojednávaniu vo vecí samej, účasť na pojednávaní, porada s klientom k späťvzatiu žaloby a vyjadrenie k späťvzatiu žaloby.

Tarifnú hodnotu veci sme určili podľa § 10 ods. 2 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov ... podľa ktorej ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku...

Sám žalobca udáva v žalobe celkovú hodnotou dedičstva sumou 1.135.525,90 Sk, ktorá vyplýva aj z osvedčenia o dedičstve. Kúpna cena podľa kúpnej zmluvy V 10845/05 je 1.100.000 Sk.

Uznesením okresného súdu nám tento súd priznal náhradu trov konania spolu vo výške 6.896 Sk, Okresný súd vec posúdil tak, že aplikoval § 11 ods. 1 vyhlášky, podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami...

Napokon okresný súd nepriznal náhradu trov konania za dva úkony právnej služby spočívajúce v porade advokáta s klientom pred pojednávaním a pred vyjadrením sa k späťvzatiu žaloby zo strany žalobcu a to z toho dôvodu, že tieto úkony neboli súdu žiadnym spôsobom preukázané.».

2. Podľa názoru sťažovateľov „Krajský súd sa nami nastolenými otázkami v odvolaní vôbec nezaoberal... Krajský súd dôvodí tým, že v prípade určovacieho petitu nie je možné hovoriť o výške peňažného plnenia, alebo o cene veci, alebo práva. Z akého dôvodu, to už krajský súd vo svojom uznesení neuvádza.

Krajský súd dokonca dôvodí svoje rozhodnutie absenciou ustanovenia § 13 ods. 7 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. vo vyhláške č. 655/2004 Z. z. čo je absolútne neakceptovateľným spôsobom výkladu a aplikácie práva. Založiť rozhodnutie súdu na nedostatku výslovnej právnej úpravy na mieste, kde možno bez ťažkostí aplikoval platné právne predpisy riadnym a preskúmateľným spôsobom je neakceptovateľné.“.

3. Sťažovatelia sú toho názoru, že „Krajský súd v Košiciach..., ktorý v konaní 3 Co/124/2008 porušil základné právo sťažovateľov vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy... a základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy právo sťažovateľov vlastniť majetok zaručené čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... a právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.“.

4. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Krajský súd v Košiciach porušil základné právo sťažovateľov vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo sťažovateľov vlastniť majetok zaručené čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd... a právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 28. novembra 2008, č. k. 3 Co/124/2008-128.

Sťažovateľom priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške, ktorá bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozhodnutia o trovách konania, ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný im uhradiť na účet advokáta JUDr. M. J. do 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia o trovách konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 138/02, I. ÚS 230/04 a v nich citovaná ďalšia judikatúra).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy každý má právo vlastniť majetok.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok...

Predmetom sťažnosti je okrem iného tvrdené porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu a na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Co 124/2008 z 28. novembra 2008 vo výroku, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v časti náhrady trov prvostupňového konania, a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými (sťažovateľmi).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné predovšetkým pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 80/05).

Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Všeobecné súdy poskytujú ochranu plynúcu z citovaného článku ústavy tak, že postupujú v konaní súc viazané procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu (m. m. I. ÚS 99/03, I. ÚS 55/04).

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a aj práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru) je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania. Aj tento nárok však možno uplatniť a priznať len v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy a v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. za splnenia zákonných predpokladov na jeho

priznanie, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných poriadkoch, v posudzovanom prípade je to Občiansky súdny poriadok.

Sťažovatelia predovšetkým tvrdili, že bolo porušené ich právo na spravodlivý proces (súdnu ochranu), pričom podrobnejšie odôvodnenie porušenia tohto svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy) a práva nerušene ho užívať podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozviedli v sťažnosti obdobne, ako to už urobili v konaní pred všeobecnými súdmi. Uviedli najmä, že krajský súd ako súd odvolací potvrdil ako vecne správne uznesenie súdu prvého stupňa v časti náhrady trov prvostupňového konania, pričom už „*okresný súd nesprávne vec posúdil, ak na vec aplikoval § 11 ods. 1 vyhlášky*“ (vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, pozn.), a krajský súd sa sťažovateľmi „*nastolenými otázkami v odvolaní vôbec nezaoberal... Krajský súd dôvodí tým, že v prípade určovacieho petitu nie je možné hovoriť o výške peňažného plnenia, alebo o cene veci, alebo práva. Z akého dôvodu, to už krajský súd vo svojom uznesení neuvádza.*“. Z obsahu sťažnosti a jej príloh teda vyplýva, že jej podstatou je najmä nesúhlas sťažovateľov s právnym názorom krajského súdu (a aj okresného súdu) vysloveným v napadnutom uznesení sp. zn. 3 Co 124/2008 z 28. novembra 2008.

Krajský súd v odôvodnení svojho sťažnosťou napadnutého rozhodnutia o trovách konania okrem iného uviedol:

1. Podstatnú časť odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia (č. k. 17 C 36/2006-81 z 18. marca 2008) „*Súd prvého stupňa napadnutým uznesením zastavil konanie. Zaviazal žalobcu nahradiť žalovaným v 1. a 2. rade trovy konania vo výške 6.896,- Sk, na účet ich právneho zástupcu JUDr. M. J., advokáta..., uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovaným v 4. a 5. rade trovy konania vo výške 6.540,- Sk, na účet ich právneho zástupcu... a vyslovil, že v právnom vzťahu, medzi žalobcom a žalovanými v 3. a 6. rade žiadnemu z účastníkov náhradu trov konanie nepriznáva.*

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd rozhodol, že prevod nehnuteľného majetku... je neplatný, zriadenie

záložného práva k tomuto bytu je neplatné a osvedčenie o dedičstve po poručiteľke M. K. je neplatné. Podaním z 27. 4. 2007 žalobca vzal svoj návrh v celom rozsahu späť. Súd prvého stupňa podľa ust. § 96 ods. 1, 2 O. s. p. konanie zastavil.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa ust. § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. Uviedol, že žalobca v procesnom zmysle zaviniť zastavenie konania, preto ho súd zaviazal na náhradu trov konania žalovaným v 1. a 2. rade a žalovaným v 4. a 5. rade. Žalovaným v 3. a 6. rade v konaní žiadne trovy nevznikli, preto o náhrade trov konania vo vzťahu k týmto účastníkom rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa priznal žalovaným v 1. a 2. rade a žalovaným v 4. a 5. rade trovy konania pozostávajúce z odmeny za zastupovanie advokátom. Pri výpočte náhrady trov konania poukázal na ust. § 11 ods. 1 a § 1 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., podľa ktorých základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 1/13-ina výpočtového základu, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka. Súd prvého stupňa vypočítal odmenu za jeden úkon právnej služby podľa ust. § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky, pretože predmetom konania je neplatnosť právnych úkonov, ktorú aj zákon o súdnych poplatkoch v poznámkach k položkám 1 a 2 sadzobníka súdnych poplatkov chápe ako predmet sporu, kedy nemožno jeho hodnotu určiť. Základná sadzba tarifnej odmeny za úkony v roku 2006 bola 1.260,- Sk, za úkony v roku 2007 v sume 1.371,- Sk a za úkony v roku 2008 v sume 1.466,- Sk.

Keďže právni zástupcovia žalovaných v 1. a 2. rade, resp. žalovaných v 4. a 5. rade zastupovali dvoch žalovaných, v súlade s ust., § 13 ods. 3 vyhl. 655/2004 Z. z., základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 20 %. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby pri zastupovaní dvoch účastníkov tak bola v roku 2006 2.016,- Sk, v roku 2007 2.194,- Sk a v roku 2008 2.348,- Sk. V prípade zastupovania žalovaných v 1. a 2. rade priznal súd prvého stupňa odmenu za dva úkony právnej služby po 2.016,- Sk a za jeden úkon právnej služby po 2.346,- Sk a režijný paušál 2 x 164,- Sk a 1 x 190,- Sk, spolu 6.896,- Sk. V prípade trov právneho zastúpenia žalovaných v 4. a 5. rade priznal

súd prvého stupňa odmenu za tri úkony právnej služby po 2.016,- Sk a režijný paušál 3 x 164,- Sk, spolu 6.540,- Sk.“

2. Potom, ako krajský súd v namietanom rozhodnutí uviedol dôvody odvolania podaného sťažovateľmi (tieto boli v podstate zhodné s tými, ktoré uviedli v podanej sťažnosti), pristúpil k vlastným záverom:

„Krajský súd ... preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne rozhodol o náhrade trov konania ...

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o povinnosti nahradiť trovy konania správne aplikoval ust. § 146 ods. 2 prvá veta O. s. p...

Pokiaľ ide o posúdenie výšky trov konania žalovaných v 1. a 2. rade, resp. žalovaných v 4. rade a 5. rade, je potrebné posúdiť, či tarifná odmena advokáta má byť priznaná podľa ust. § 10 ods. 1 alebo podľa ust. § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Predmetom konania bol návrh žalobcu na vyslovenie neplatnosti prevodu nehnuteľného majetku..., návrh na určenie, že zriadenie záložného práva ... je neplatné a návrh na vyslovenie, že osvedčenie o dedičstve po poručiťelke M. K... je neplatné.

V prípade takto formulovaného žalobného petitu nie je možné hovoriť o výške peňažného plnenia alebo o cene vecí, alebo práva. Rovnako tu nie je možné hovoriť ani o hodnote pohľadávky, resp. o hodnote záväzku. Pri vyslovení neplatnosti právneho úkonu je preto nutné vychádzať z toho, či hodnotu vecí nie je možné vyjadriť v peniazoch.

Odvolací súd poukazuje tiež na to, že vo vyhláske č. 655/2004 Z. z. už absentuje ustanovenie, že vo veciach určenia platnosti, alebo neplatnosti právnych úkonov, ak je ich predmetom vec, právo, alebo plnenie oceníťelné peniazmi, patrí základná sadzba tarifnej odmeny určená z hodnoty tejto veci, práva, alebo výšky tohto plnenia, ako to explicitne upravovalo ustanovenie § 13 ods. 7 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., za účinnosti ktorej bolo potrebné trovy právneho zastúpenia priznávať vychádzajúc z hodnoty práva.

Súd prvého stupňa preto správne rozhodol, ak ocenil hodnoty úkonov právnej služby tarifnou odmenou podľa ust. § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky. Rovnako súd prvého stupňa správne postupoval, ak znížil výšku vypočítanej tarifnej odmeny o 20 %, pretože ako v prípade žalovaných v 1. a 2. rade tak aj v prípade žalovaných v 4. a 5. rade šlo

o zastupovanie dvoch osôb, čo je dôvod na zníženie tarifnej odmeny podľa ust. § 13 ods. 3 vyhlášky.

Odvolací súd sa stotožňuje aj s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa vo vzťahu k nepriznaniu odmeny za dva úkony právnej služby právnenému zástupcovi žalovaných v 1. a 2. rade, a to porada s klientom k pojednávaniu vo veci samej a porada s klientom k späťvzatiu žaloby, pretože tieto úkony neboli preukázané.

Z týchto dôvodov krajský súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutých výrokoch v spojení s ust. § 219 ods. 1 O. s. p.“

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd rozhodol o náhrade trov v súlade s procesnými možnosťami ustanovenými Občianskym súdnym poriadkom (čl. 2 ods. 2 ústavy). Krajský súd nepoužil iné než dovolené ustanovenia o náhrade trov konania a ich aplikáciu odôvodnil v rozsahu, ktorý vylučuje, že bol výrok, ktorým bol potvrdený výrok súdu prvého stupňa o náhrade trov konania, a výrok o náhrade trov odvolacieho konania, vyneseny v zrejmom omyle alebo v rozpore so zákonnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. V tejto spojitosti ústavný súd opätovne pripomína, že nepatrí do sústavy všeobecného súdnictva. Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou voči všeobecným súdom.

Vzhľadom na to postup krajského súdu pri odôvodňovaní napadnutého rozhodnutia vo výrokoch týkajúcich sa náhrady trov prvostupňového a odvolacieho konania v danej veci nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto odôvodnenia. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu interpretácia príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a jeho odôvodnenie krajským súdom v danej veci takéto nedostatky nevykazuje. K tomu treba dodať, že vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany

ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je chrániť občana pred skutkovými a právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Možnosť porušenia základného práva sťažovateľov na ochranu ich majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 1 dodatkového protokolu) sa odvodzuje vo väzbe na porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo byť porušené ich základné právo na spravodlivý proces (prístup k súdu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), neprichádza do úvahy ani možnosť porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 1 dodatkového protokolu). Absencia porušenia ústavnoprocených princípov totiž vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecného súdu za porušenie základného práva sťažovateľov hmotnoprávneho charakteru upraveného v označenom článku ústavy (m. m. II. ÚS 201/04).

Ústavný súd napokon dodáva, že základné právo na ochranu majetku nie je možné zamieňať s „právom na úspech v súdnom konaní“, ktoré náš právny poriadok nepozná. Tvrdenie sťažovateľov týkajúce sa porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 1 dodatkového protokolu) je preto zjavne neopodstatnené.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti nie je už potrebné rozhodovať o takých nárokoch na ochranu ústavnosti, ktorých uplatnenie a použitie predpokladá aspoň čiastočnú úspešnosť sťažnosti. Ústavný súd preto nerozhodoval o zrušení sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu a o náhrade trov konania, ktoré sťažovatelia požadovali (čl. 127 ods. 2 ústavy a § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2009